

Abraháмова oběť

2. neděle postní B

Všichni dobře víme, že Bůh je láska. Ale čas od času bychom se měli sami sebe zeptat, jak ve svém životě do hloubky chápu, že Bůh je láska. Snad příliš často Boha – Lásku vidíme jako toho, který nás zasypává svými dary, obklopuje nás svou sladkou přízní. Snad příliš často nechceme vidět Boha – Lásku, jako toho, který nás prověřuje, zkouší a láskyplně vychovává. Snad proto je lidské srdce tak často zmítáno pochybnostmi, nedůvěrou, krizemi i nevěrou. Podívejme se na Abraháma, otce všech, kdo věří. On má být pro nás vzorem víry, která se ve zkouškách mění v hlubokou lásku, vzorem lásky, která ve spojení s hlubokou vírou je pramenem úžasného Božího požehnání.

Abrahámovi se dostalo na počátku velkého Božího zaslíbení – má se stát otcem mnoha národů. Ale pak se ukázalo, že jeho žena Sára je neplodná, Abrahám stárnul a neměl ani jediného syna – a to má být otcem mnohých pokolení? Každý druhý by si na jeho místě řekl, co do takového Boha, který sice dá lákavé zaslíbení, ale přitom dá i neplodnou ženu a Boha by nejspíš opustil. Ale Abrahám ne. Snad pochopil, že Bůh pro tak veliké zaslíbení musí zocelit jeho víru, vyzkoušet, prověřit. Je snadná víra, když všechno klape podle našich představ. Ale je cennější víra, která překoná i temnoty. Abrahám věřil, i když byl starý, věřil, i když jeho žena byla stará a pochybovala o zaslíbení Hospodina. Věřil – a Bůh mu dal syna. Jediného syna Izáka.

Ale Bůh žádá po Abrahámovi ještě větší víru, víru zocelenou ohněm oběti. Abraháme, osloví ho Hospodin. Tady jsem, odpoví. A Bůh? Vezmi svého syna, svého jediného syna, na kterém závisí celé mé zaslíbení, jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal. Abrahám vzal svého syna, naložil na něj dřevo k oběti a spolu šli. (Je zajímavé uvědomit si, že když Bůh chtěl ztrestat Sodomu, Abrahám Boha prosí, smlouvá s ním. Když po něm Bůh žádá oběť jeho jediného syna, mlčí. Vezme syna a jdou.) Jak bylo otci, když vedl svého milovaného syna k oběti. Co se dělo v jeho srdci, když se ho vytoužené dítě, na kterém závisí úžasné zaslíbení, ptá po obětním daru. Tiše kráčí a věří. Věřící, že Bůh naplní svá zaslíbení, že Bůh naplní svou lásku, když mu nic neodepře. Tak spolu tiše jdou – muž víry, odhodlaný odevzdat Bohu to nejmilejší a nejvzácnější co od něho má a dítě v důvěře odevzdané otci, v důvěře i když nic nechápe. Abraháмова víra prochází ohněm bolesti.

A člověk před očima vidí Krista, jak nese svůj kříž, tak jako Izák dřevo k celopalu, v nezměrné důvěře v Otce. A vidí Marii stojící pod křížem, se stejnou bolestí jako Abrahám, když svazoval svého syna k oběti. Se stejnou bolestí a se stejnou vírou.

Abraháme, Abraháme. Tady jsem. Nevztahuj svou ruku na chlapce. A Abrahám dostává zpátky svého milovaného syna a s ním i znovu zaslíbení – obnovené, umocněné, protože jeho víra je už tak silná, že může takové zaslíbení unést v celé jeho hloubce. Znovu se stává otcem, skrze Izáka otcem všech, kteří věří. Bůh se totiž nyní přesvědčil, že mu Abrahám nic neodepře, že mu jde víc o Boha, než o jeho dary a zaslíbení.

A můžeme se ptát, proč Bůh podrobuje člověka tak bolestným zkouškám? Protože chrání nejhlubší lidskou svobodu. Zní to možná trochu paradoxně, ale když si uvědomíme, že svoboda, pravá lidská svoboda spočívá ve schopnosti člověka zřít se určitých hodnot s vědomím, že to má smysl pro jiné vyšší hodnoty, pak pochopíme, oč v takových zkouškách Bohu jde. Můžeme říci, že člověk, který dokáže zřít se všeho, obětovat všechno Pro Boha je nejsvobodnější. A k takové svobodě nás Bůh vede. Ví velice dobře, že jakmile něco vlastníme, jakmile na tom začneme lpět, zakládat si na tom, byť by to bylo Božím darem, věc dobrá, ztratíme svobodu, jsme na tom závislí.

Každý z nás má svého milovaného Izáka, něco dobrého, co jsme dostali od Boha, s čím jsme hluboce spojeni, co je nutné pro další náš život. A Bůh se v určitém momentě obrací na každého z nás s výzvou:

„Obětuj mi svého Izáka“. A čeká. A možná se na nás takto obrací často, různými událostmi našeho života, všedními i mimořádnými. A co my? Jestliže budeme dělat, že neslyšíme, jestliže řekneme: „to po mně přeci nemůžeš chtít“, zůstaneme se svým darem, který máme od Boha sami. Staneme se jeho nevolníky, ztratíme nejen svobodu a otevřenost pro Boha, ale i krásu onoho daru, protože ten si nás zotročí. Jestliže však Bohu odevzdáme, co po nás žádá, v důvěře mu to obětujeme, získáme svobodu a otevřenost pro Boží lásku, a navíc... Bůh nám vrátí, co jsme mu obětovali v daleko vyšší míře, daleko krásnější podobě, mnohokrát umocněné. Je to oběť našeho srdce, naší víry a důvěry. A nezalekněme se, když nás Bůh nechá někdy i dlouho čekat – naše víra se tím jen zocelí. Vždyť i Abrahám musel na zaslíbeného syna čekat řadu, řadu let.

A nehledě na to, kolikrát my jsme nechali Boha čekat.

/P. Petr M. Bubeníček, 28.2.1988/